

Posudek vedoucího bakalářské práce

Autor, název, místo, rok, rozsah práce, vedoucí práce: Tereza Junová, Klášter premonstrátek v Doksanech v období středověku, Praha, Pedagogická fakulta 2019, 53 stran.

Hodnotící kritéria

	splňuje	splňuje z větší části	splňuje z menší části	nesplňuje
Problematika a cíl práce jsou zformulovány a odpovídají zadání a názvu práce.		X		
Metody využitě autorem jsou adekvátní vzhledem k cíli práce a tématu.			X	
Autor se opírá o relevantní prameny a literaturu .			X	
Struktura práce je vyvážená a logická.		X		
Zpracování vykazuje rysy originality a vlastního přínosu .			X	
Práce je prosta gramatických a stylistických chyb .		X		
Práce je psána kultivovaným odborným jazykem za použití správné terminologie .			X	
Autor správně cituje .	X			
Autor nic podstatného neopomenul (obsah, úvod, závěr, seznam pramenů použité literatury, anotace v češtině a cizím jazyce, rozsah odpovídá zadání).	X			
Autor pravidelně konzultoval s vedoucím práce			X	

Celkové hodnocení (slovně)

Tereza Junová si vybrala jako téma své bakalářské práce *Klášter premonstrátek v Doksanech v období středověku*. V úvodu však uvádí poněkud širší cíle, a to „sestavit dějiny premonstrátského řádu, jeho působení v českých zemích, zejména v klášteře sester v

Doksanech nad Ohří.” Nutno hned na úvod říci, že svým záměrům zůstala Tereza Junová mnoho dlužna.

První část její práce věnovaná premonstrátům a jejich působení v Čechách. Je kompilací základních příruček o českých kláštorech a řeholním životě, přičemž informace čerpá zejména z problematické práce Milana Bubna, *Encyklopedie řádů a kongregací českých zemí*. Nejen, že autorka nevyužívá historickou literaturu věnovanou evropským nebo alespoň českým dějinám, aby vznik a středověké působení premonstrátů zařadila do širšího kontextu, ale neumí si vždy poradit ani s materiálem, který má k dispozici. Neporozumění problematice lze ukázat např. na odstavci věnovaném významu doksanského kláštera, kde se dočteme, že doksanský klášter se stal nejvýznamnějším ženským kláštelem v Čechách, protože do něj vstupovaly šlechtické dcery (např. i Anežka Česká). Do všech ženských klášterů vstupovaly šlechtické dcery, primárně byly tyto církevní instituce určeny pro ně. Teprve později, s rozvojem měst, začaly do klášterů přicházet také dívky z měšťanského a někdy výjimečně i ze selského prostředí. Co Anežky se týče, nelze ji řadit ke šlechtickým dcerám, byla to princezna, žena z nejvyššího sociálního prostředí, navíc do doksanského domu nevstoupila, nikdy se zde nestala jeptiškou, ale byla zde vychovávána, což je rozdíl.

Ve druhé části své práce věnované doksanskému klášteru pracuje Tereza Junová s dobovými prameny a vedle již zmíněných encyklopedií využívá zejména práci K.D.Čermáka, *Premonstráti v Čechách a na Moravě* z roku 1877, které je velmi poplatná. Vývoj kláštera sleduje podle působení jednotlivých proboštů. Mezi zprávami o nich se misty míhají české dějiny, ale opět ve velmi zvláštní podobě. Na ukázkou: “Až do roku 1215 byl kníže Přemysl Otakar I. velkým podporovatelem a stoupcem kláštera, ale následně se změnil jeho postoj a názory ohledně církve a začal vyžadovat nejen od doksanského kláštera vysoké daně. “ Předpokládám, že jde o nepochopený odraz Přemyslova sporu s biskupem Ondřejem. A takto bychom mohli pokračovat.

Také ptá se s prameny je problematická. Studentka cituje v poznámkách části listin, jimž dokládá hlavní text. Ne vždy však je v listinách skutečně to, o čem defendentka píše (např. v roce 127ž neřešili spor mělnický a doksanský probošt, ale šlo o spor mezi nimi; s u vsi Jakubov Václav II. neschválil její zřízení, ale vysazení na emfyteutickém právu atd.). V pořádku není ani to, že autorka nepoužívá pro citace standardní *Codex diplomaticus regni Bohemiae*, ale zastaralá *Regesta diplomatica necnon epistolaria* z 19. století.

Značné výhrady je možno mít také ke stylistice- opakování stejných sloves, časté užití sloves v trpném rodu (bude pracováno apod.), nepřesné pojmy- Oldřich z Rožumberka, pasterizační činnost klášterů (místo pastorační). Zarážející jsou neúplné věty či věty nedávající smysl, které svědčí o tom, že autorka svůj spis po sobě pečlivě nepřečetla.

Jako celek se bakalářská studie Terezy Junové jeví jako nepříliš zdařilá. Nároky na dobré zpracování obdobného tématu jsou dosti vysoké, neboť vyžadují nutnost porozumět tématu z oblasti církevních dějin stejně jako schopnost pohybovat se jistě i v domácí české historii. Ani jedno v tomto případě nebylo v plném rozsahu splněno.

Bakalářskou práci Terezy Junové doporučuji k obhajobě. Bude však záležet na výkonu defendentky, zda ji dokáže obhájit.

Datum
2.září 2019

Podpis vedoucího práce
prof. PhDr. Kateřina Charvátová